

... Ето ... ето! Ставай, Дочко! Азъ се изправихъ, шибнахъ се между чемширитъ и право при локвата. Да се събуя ли? Нѣмамъ време — Гана току вижъ ме настигнала, и иди се разправай. По-добре съ чорапитъ.

Локвата се мждри предъ мене жълта и кржгла като грамадна баница и чака ли чака. Хайде, Дочко, по-скоро!

Азъ нагазвамъ. О, колко е хубаво! Цамбуръ-ламбуръ, цамбуръ-ламбуръ — стигамъ до срѣдата и какво мислите виждамъ? Не жаба, а една голѣма, много голѣма муха съ зеленъ гърбъ. Кацнала върху едно листо, тя стои и ме гледа право въ очитъ. Ами ако кацне на главата ми? Уплашенъ и смутенъ, азъ бързо се обръщамъ назадъ, но като направихъ една крачка, плъзнахъ се кой знае какъ и цѣлъ се цамбурнахъ въ водата.

По-нататкъ вече знаете: — изтичва Гана, зла като жаба, и започва по голо: — шляпа-шлюпа, шляпа-шлюпа, шляпа-шлюпа...

ДОБРИ НЕМИРОВЪ

Зимата си отиваше полека-лека, а храна още не можеше да се намѣри. Вълчо по цѣли дни и нощи скиташе изъ полето, обикаляше около селата, налиташе върху кошаритъ, но кучетата и стопанитъ още отдалече го усѣщаха и го прогонваха. Следъ едно несполучливо нападение, при което той бѣше сигуренъ, че ще закачи нѣщо, Вълчо се спрѣ въ бърлогата си, уморенъ, изтощенъ, отчаянъ. Съ дни вече той не бѣше хапвалъ нищо. Нѣмаше дори мърша по полето, както друга година.

— Съ сила и съ ловкостъ не може да се живѣе повече на този свѣтъ, — рече си той. — Трѣбва съ хитростъ, както поминува лисицата. Но съ каква хитростъ да се промъкна до нѣкоя кошара, та да грабна нѣкоя по-тлъста овца?

Замисли се той, цѣлъ день и цѣла нощъ мисли, но нищо не можа да измисли. И излѣзе пакъ отъ бърлогата си, трѣгна съ последни сили да души и да търси нѣщо за похапване. Като стигна така безшумно подъ едно високо дърво, той се спрѣ и се услуша. На най-високото и най-тънкото клонче бѣха кацнали две свраки и си приказваха високо.

— Знаешъ ли, посестримо, — викаше едната сврака — токущо се върнахъ отъ града. Охъ, какви нѣща видѣхъ, какви чудесии, просто: свѣтъ да ти се замае! Хората се маскирали,